

Vyvěšeno dne: 13. 2. 2026
Svěšeno dne: 27. 2. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Železářny - Annahütte, spol. s r.o.**, se sídlem Dolní 3137/100, Prostějov, zastoupen Mgr. Soňou Bernardovou, advokátkou se sídlem Koliště 259/55, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 3. 2025, č. j. 65 Af 21/2023-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2023, č. j. 16568-6/2023-900000-314, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 1. 2023, č. j. 10814-2/2023-580000-11, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k nabytí elektřiny osvobozené od daně.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 4. 3. 2025, č. j. 65 Af 21/2023-67.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobcem nebyl zjištěný skutkový stav rozporován, vycházel krajský soud ze skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž dospěl k závěru, že činnost žalobce nepodléhá osvobození podle § 8 odst. 2 písm. e) zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „ZSVR“), neboť se nejedná o metalurgický proces ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR, jelikož jej nelze podřadit pod oddíl 24 klasifikace CZ-NACE. Krajský soud zdůraznil, že podstatou výrobních procesů spadajících pod oddíl 24 je práce s prvosurovinami, tedy základní výroba. Jak však sám žalobce v jím učiněném popisu technologického postupu uvedl a jak uvedli i znalci v popisu výrobního procesu, žalobce provádí zpracování drátu. Žalobce drát z oceli nevyrábí, nýbrž z již vyrobeného (nakoupeného) drátu zjednodušeně řečeno vyrábí jiný drát, což je výslovně z třídy 24.34 vyloučeno. Krajský soud tak souhlasil s žalovaným v tom, že činnost žalobce nespadá do třídy 24.34 klasifikace NACE (ostatní skupiny oddílu 24 pojmově nepřicházejí v úvahu), a dále i s tím, že činnost žalobce lze zařadit do oddílu 25 Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení, skupiny 25.9. Podle krajského soudu žalovaný tedy nevycházel jen z gramatického výkladu, ale zohlednil zcela správně i systematiku klasifikace NACE. Žalobce totiž neprovádí základní výrobu, nevyrábí drát, ale zpracovává již vyrobený dodaný drát, který dále upravuje. V případě jeho výrobního procesu tak jde o výrobek z již vyrobeného drátu.

[4] K námitce týkající se zásahu do legitimního očekávání žalobce a porušení ustálené správní praxe krajský soud uvedl, že zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Jednou z těchto zásad je také zásada zákonnosti, proto legitimní očekávání může založit jen taková správní praxe, která je souladná se zákonem. Žalobce sice při nezměněném skutkovém a právním stavu evidentně očekával, že mu bude osvobození od daně přiznáno i tentokrát, nicméně nárok na osvobození žalobce od daně by nebyl souladný s § 2 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 8 odst. 2 písm. e) ZSVR, přičemž dřívější rozhodnutí byla nezákonná. Nezákonná praxe pak nemůže založit legitimní očekávání daňového subjektu v tom smyslu, že bude i nadále dodržována. Žalovaný přitom odklon od své dřívější (nezákonné) správní praxe žalobci řádně vysvětlil na str. 10 svého rozhodnutí.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vyložil zákonnou definici metalurgických procesů podle § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR. Tato definice neomezuje pojem metalurgických procesů pouze na zpracování rud a koncentrátů, ale výslovně zahrnuje i výrobu kovů uvedenou v klasifikaci ekonomických činností NACE pod kódem C 24. Z toho vyplývá, že postačuje, pokud zkoumaná činnost spadá pod tuto klasifikaci. Odborné osoby z oblasti metalurgie přitom jednoznačně konstatovaly a vyplývá to z obsahu jejich zkoumání a závěrů, že výrobní proces stěžovatele má právě takové charakteristiky, jako proces odpovídající kategorii NACE 24.34. Odborné osoby k danému dospěly na základě osobního zhlédnutí předmětných výrobních procesů a s tím, že žádná jiná kategorie NACE nemůže těmto procesům odpovídat i s ohledem na výrobek z procesu vzešlý.

[7] Stěžovatel nesouhlasil s konstatováním krajského soudu, že hmotnost uhlíku obsažená v určitém drátě je irelevantní. Stěžovatel zdůraznil, že mj. tento parametr je jedním z charakteristických znaků toho kterého výrobku PRODCOM, který poté odpovídá konkrétní kategorii NACE. Sdělení krajského soudu, že taková vlastnost výrobku je irelevantní, tudíž popírá obě provázané nomenklatury. Stejně tak je nesprávný závěr krajského soudu, podle kterého podstatným zůstává, že stěžovatel nevyrábí samotný drát z ocelové tyče, kterážto činnost jediné by mohla být pod podtřídu 24.34 zařazena. Podle stěžovatele je každému odborníkovi na metalurgii známo, že ocelový drát svinutý ve svitku je fakticky ocelovou tyčí, která je ve svitku přechovávána z důvodů jednodušší manipulovatelnosti. Stěžovatel tedy nezpracovává hotový výrobek, nýbrž polotovar ve formě tyčí navinutých ve svitcích určený k výrobě tažením za studena. Právě pro uvedené skutečnosti stěžovatel namítal, že se jedná o posouzení odborné, které nemůže od stolu učinit osoba metalurgie neznalá.

[8] Podle stěžovatele tak skutková podstata nemá oporu ve spisech a s těmito je v rozporu, jelikož odborné osoby z oblasti metalurgie výrobek stěžovatele i výrobní proces jasně co do jeho faktické charakteristiky posoudily tak, že tento nemůže svojí charakteristikou odpovídat jiné činnosti než té, která je definována pod klasifikací NACE 24. V tomto směru poté ze strany krajského soudu došlo i k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení řešené. Současně pro rozpor rozhodnutí soudu se zjevnými znaleckými závěry, se kterými se krajský soud dostatečně nevypořádal, je stěžovatel přesvědčen i o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož nosné důvody napadeného rozhodnutí považuje za sofistikované odůvodňování nespravedlnosti, když jsou ignorovány faktické odborné závěry odvětví metalurgie.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel toliko opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, která byla krajským soudem přesvědčivě vyvrácena. Žalovaný nesouhlasil s námitkou stěžovatele, že by krajský soud nesprávně vyložil zákonnou definici metalurgických procesů podle § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR. Krajský soud se podrobně zabýval oddílem 24 klasifikace NACE a jasně a srozumitelně vysvětlil, proč činnosti prováděné stěžovatelem do této kategorie nespádají. Krajský soud rovněž přesvědčivě vysvětlil, proč se v případě podřazení činnosti pod konkrétní kategorii této klasifikace jedná o otázku právní. Skutečnost, že stěžovatel považuje za nespravedlivé, že tuto právní otázku nemůže zhodnotit znalec, ale pouze žalovaný nebo soud, na tom nemůže nic změnit. Přesvědčení stěžovatele, že jeho výrobní proces mohou kvalifikovaně shlédnout a posoudit pouze znalci jako odborníci v oblasti metalurgie, je tak zcela nesprávné. Není ani pravdou, že by výrobní proces stěžovatele nebylo možno zařadit pod jinou kategorii klasifikace NACE. Krajský soud ve shodě s žalovaným došel k závěru, že výrobní činnosti stěžovatele, u nichž se domáhal osvobození od daně z elektřiny, je možné zařadit do oddílu 25, skupiny 25.9 klasifikace NACE. Stěžovatel opakovaně své názory opírá o klasifikaci PRODCOM. I s touto námitkou se krajský soud vypořádal, kdy tuto klasifikaci pro posouzení věci odmítl s tím, že ZSVR odkazuje toliko na klasifikaci NACE a tudíž je pouze tato rozhodná pro zařazení činností způsobilých k osvobození. Přestože stěžovatel označuje argumentaci krajského soudu i žalovaného za absurdní, sám v odůvodnění své kasační stížnosti přichází se zcela absurdním argumentem, kdy uvádí, že „ocelový drát svinutý ve svitku je fakticky ocelovou tyčí, která je ve svitku přechovávána z důvodu jednodušší manipulovatelnosti“. Přitom stěžovatel nikdy dříve netvrdil, že by polotovar, ze kterého vyrábí své výrobky, měl být ocelovou

tyčí. Jak stěžovatel, tak také znalci ve svých znaleckých posudcích, vždy hovoří o „hladkém za tepla válcovaném drátu“, který je vstupním materiálem stěžovatele. Po celou dobu řízení jak před žalovaným, tak před krajským soudem, stěžovatel nikdy nezmínil, že by se mělo jednat o tyč. Žalovaný má za to, že tato argumentace je ze strany stěžovatele zcela účelová a neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Z uvedeného plyne, že žalovaný ani krajský soud zjištění provedená znalci (skutková zjištění, ke kterým byli tito znalci příslušní) neignorovali, ale vycházeli z nich. Stěžovatel se tedy nyní nemůže dovolávat skutečností jiných, než která sám v řízení tvrdil a prokazoval. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného zopakoval své kasační námitky a ohradil se proti argumentaci žalovaného, že nikdy dříve nepřišel s tezí, že ocelový drát svinutý ve svitku je fakticky ocelovou tyčí, která je ve svitku přechovávána z důvodu jednodušší manipulovatelnosti. K tomuto konstatoval, že se jedná o základní znalost všech metalurgů a osob působících v oblasti zpracování kovů. Nejedná se tedy o nově tvrzenou konstrukci, ale o technickou skutečnost, která je obecně známá a byla ze strany stěžovatele předestřena jako jeden z argumentů pro subsumpci výrobního procesu pod NACE 24.34.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, na kterou je třeba se ze systematického hlediska zaměřit nejdříve, tu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a jak vypořádal jednotlivé žalobní námitky. Napadený rozsudek je podrobně odůvodněn a předkládá ucelený soubor argumentů, na které ostatně stěžovatel reaguje ve své kasační stížnosti. Z ustálené judikatury dále plyne, že soud není povinen vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125). Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Jak je již výše uvedeno, právě ucelený argumentační systém napadený rozsudek obsahuje.

[15] Ze zjištěného skutkového stavu, který není ve věci sporný, vyplývá, že stěžovatel zpracovává drát nakoupený od dodavatele, který dále táhne za studena průchodem přes válcovací kazetu, kde dochází k redukci průměru drátu včetně vytvoření třicestného žebírka pomocí sady válcovacích kladek z tvrdokovu. Drát se namotává do svitku a dále rovná a stříhá na požadovanou délku. Stěžovatel takto upravený drát buď prodává jako hotový výrobek odběratelům, nebo jej svařuje do sítí. Spornou je v posuzovaném případě pak otázka, zda měl stěžovatel nárok na odběr elektřiny osvobozené od daně ve smyslu § 8 odst. 2 písm. e) ZSVR, tedy zda činnost vykonávaná stěžovatelem, pro kterou odebíral elektřinu, představovala metalurgický proces ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR.

[16] Podle § 8 odst. 2 písm. e) ZSVR *od daně je osvobožena také elektrina určená k použití nebo použita při elektrolytických nebo metalurgických procesech.*

[17] Podle § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR *pro účely této části se rozumí metalurgickými procesy tepelné zpracování rud a jejich koncentrátů jako výstupního produktu z této činnosti a výroba kovů uvedená v klasifikaci NACE pod kódem C 24 „výroba základních kovů“.*

[18] Předně Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné uvést, že nelze souhlasit se stěžovatelem, že k zařazení výrobního procesu je třeba takových odborných znalostí, že toto nemůže provést správce daně či soud, ale pouze znalec. Takový názor je mylný, neboť zařazení určité činnosti do jakékoli klasifikace (PRODCOM, NACE, kombinovaná nomenklatura atd.) je vždy otázkou právní, kterou může rozhodnout pouze správce daně nebo soud. Znalec může výrobní proces posoudit toliko po skutkové stránce, tj. znalec se vyjadřuje k tomu, jak proces probíhá, jaké jednotlivé úkony jsou prováděny, jakým způsobem, jaký materiál je použit, k jakým fyzikálním či chemickým reakcím dochází atd. Tyto informace ze znaleckého posudku pak může správce daně, resp. soud, použít při právním hodnocení věci, tj. při zařazování činnosti pod určitou kategorií předmětné klasifikace. Zařazení do klasifikace NACE nemůže tedy činit znalec, a pokud jsou takové závěry v posudku uvedeny, nemůže k nim správce daně přihlížet. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 2. 2020, č. j. 8 Afs 214/2019-36, uvedl: „*Co se týká námitky nesprávnosti hodnocení znaleckého posudku, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud s městským soudem a žalovaným. Otázka, zda určitý skutkový stav (daný vzorek), lze označit za trhanou tabákovou náplň, či nikoliv, je otázkou právní. Znalci je přitom vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových (tj. parametry daného výrobku jako je list, do kterého je doutník zabalen, hmotnost, obvod, délka, případně senzorické vlastnosti jako chuť, vůně a síla). Právní hodnocení náleží pouze správním orgánům či soudům. Závěr znalce, že se jedná o trhanou tabákovou náplň, je právě podřazení skutkového stavu pod právní pojem, jde tedy o právní posouzení, ke kterému není znalec příslušný. Ani tato námitka tedy není opodstatněná.*“ Uvedené závěry je možné vztáhnout i na nyní posuzovaný případ, kdy jde rovněž o zařazení určité činnosti pod zákonný pojem (zde metalurgický proces).

[19] Na úvod právního hodnocení věci Nejvyšší správní soud poznamenává, že klasifikace ekonomických činností CZ-NACE (vycházející z klasifikace NACE Revize 2 podle nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1893/2006) je zavedena pro statistické účely s cílem dostupnosti spolehlivých dat o činnostech (jednotek, subjektů) v ekonomických oblastech v Evropské unii. O vydání této klasifikace bylo publikováno sdělení Českého statistického úřadu ze dne 18. 9. 2007, č. 244/2007 Sb., ze kterého dále kasační soud vychází. Nejvyšší správní soud obdobně jako krajský soud dále při zařazování činnosti stěžovatele vycházel z Vysvětlivek (CZ-NACE) a Metodické příručky NACE vydaných Českým statistickým úřadem. Při zařazování činnosti stěžovatele respektoval kasační soud ve shodě s krajským soudem pravidla zařazování uvedená v Metodické příručce NACE spočívajících na metodě „top-down“, tedy metodě založené na hierarchickém principu. Tento princip se projevuje tak, že zařazení jednotky na nižší úrovni klasifikace musí odpovídat zařazení jednotky na vyšších úrovních. Pro splnění této podmínky se začíná s určením pozice jednotky na nejvyšší úrovni klasifikace a pokračuje se strukturou směrem dolů.

[20] Klasifikace NACE primárně slouží statistickým účelům. Zákonodárce však odkazem v § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR tuto klasifikaci učinil součástí právního předpisu (konkrétně ZSVR), a tudíž se se stala pro výklad pojmu metalurgický postup závaznou, včetně struktury klasifikace a metody zařazování, jak přílehlavě konstatoval též krajský soud. Čistě pro statistické účely může

stěžovatel sám určit více kategorií NACE, pod které jeho činnosti spadají (viz rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2019, č. j. 1 Afs 108/2018-37). V projednávaném případě se však nejedná o zařazení jednotlivých činností pro statistické účely, nýbrž o hodnocení činností v rámci posuzování nároku stěžovatele na osvobození odběru elektřiny od daně, jak předpokládá § 8 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR. Krajský soud přitom správně uzavřel, že činnost stěžovatele, jak byla charakterizována výše, nespadá do oddílu 24 klasifikace NACE „Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství“.

[21] Oddíl 24 Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství je ve vysvětlivkách NACE (str. 61) vymezen tak, že zahrnuje *„činnosti jako tavení a čištění (rafinace) železných a neželezných kovů při jejich výrobě z rud, surových kovů nebo kovového odpadu při elektrometalurgických nebo jiných metalurgických procesech. Tento oddíl zahrnuje také výrobu slitin kovů a superslitin přidáváním jiných chemických prvků do čistých kovů. Ingoty, předvalky a jiné výstupy tavby a čištění se dále zpracovávají válcováním, tažením a protlačováním za účelem výroby pásů, plechů, tyčí, drátů, trubek nebo dutých profilů. Lze též vyrábět kovové odlitky a jiné výrobky ze základních kovů“*. Z provedeného vymezení oddílu 24 vyplývá, že tento zahrnuje jednak samotnou výrobu základních kovů, či slitin kovů dále výrobu základních hutních výrobků jako tyčí, plechů, drátů, trubek apod., jak přiléhavě konstatoval též krajský soud.

[22] Skupina 24.3 Výroba ostatních výrobků získaných jednostupňovým zpracováním oceli zahrnuje podle vysvětlivek NACE (str. 62) *„výrobu ostatních výrobků z oceli zpracováním za studena“*. Třída 24.34 Tažení ocelového drátu za studena zahrnuje *„výrobu drátu z ocelové tyče tažením za studena“*, naopak nezahrnuje *„další zpracování a úpravu drátu“*.

[23] Ačkoli lze stěžovateli přisvědčit v tom, že jeho činnost lze z technického hlediska označit jako výrobu drátu tažením za studena, pročez by hypoteticky mohla být zařazena do oddílu 24 NACE, třídy 24.34 („Tažení ocelového drátu“), taková úvaha nemůže vzhledem k charakteristice a systematice celého oddílu 24 NACE obstát, jak správně konstatoval krajský soud. Oddíl 24 nese název „Výroba základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství“, přičemž vzhledem k zařazení jednotlivých skupin a tříd ve vztahu k hlavnímu oddílu na základě metody „top-down“ (viz výše) je nutno dospět k závěru, že stěžovatelova činnost neodpovídá charakteristice oddílu 24 NACE jako celku, tedy především nejvyššímu stupni klasifikace oddílu 24 NACE.

[24] Stěžovatelovu činnost, jak byla popsána výše, nelze charakterizovat jako „Výrobu základních kovů, hutní zpracování kovů; slévárenství“. Tato činnost totiž postrádá prvek charakteristický pro celý oddíl 24 NACE, kterým je právě práce se základními kovy. Jeho činnost lze popsat jako zpracování a úpravu vstupního polotovaru (hladký za tepla válcovaný drát), z čehož zřetelně vyplývá, že se nejedná o proces zpracování primárních základních kovů. Zařazení činnosti stěžovatele pod oddíl 24 NACE a jeho jednotlivé skupiny a třídy je tudíž vyloučeno, bez ohledu na to, zda stěžovatel takové nezařazení vnímá jako spravedlivé, či nikoli. Pokud stěžovatel přitom vyčítá správním orgánům a krajskému soudu přílišné lpění na gramatickém výkladu, je naopak nutné poukázat, že správní orgány i krajský soud zohlednily nejen gramatické znění, ale též systematicku klasifikace NACE. Je to naopak stěžovatel, kdo se drží čistě gramatického výkladu, když na základě pouhého pojmosloví užitého v oddílu 24 NACE, třídě 24.34, bez ohledu na systematicku klasifikace NACE, usoudil, že jeho činnost nutně musí spadat do oddílu 24 NACE. S krajským soudem i žalovaným se pak lze ztotožnit i v tom smyslu, že činnost žalobce lze vzhledem k její charakteristice zařadit do oddílu 25 NACE „Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení“, třídy 25.93 „Výroba drátěných výrobků, řetězů a pružin“. Kasační soud bere v úvahu, že zařazení do daného oddílu NACE nevylučuje, aby určitá část činnosti byla zařazena též do jiného oddílu, avšak v případě stěžovatele je zařazení jeho činnosti, na kterou požaduje osvobození energie od daně, do oddílu 24 NACE vyloučeno, jak je zdůvodněno výše. V tomto smyslu nelze hovořit

pokračování

o jakémkoli dotváření daňové povinnosti výkladem v neprospěch daňového subjektu. Správní orgány, jejichž postup aproboval krajský soud, si při výkladu zákonných ustanovení počínaly správně a zákonně, když využily jak výklad gramatický, tak výklad systematický, přičemž přihlédly k relevantní systematice statistické klasifikace NACE.

[25] Argumentaci stěžovatele přitom nelze podpořit stanoviskem Ministerstva financí, na které poukazoval stěžovatel. Odkazovaný dokument totiž na žádném místě neuvádí, že by osvobození od daně podléhaly veškeré energeticky náročné procesy. Ve vztahu ke stanovisku Ministerstva financí, které bylo vyžádáno Koordináčním výborem, příspěvek 214/17.12.07 – Výklad některých pojmů v zákonech o energetických daních, je nutno upozornit, že stanovisko výslovně předpokládá osvobození energie v případě metalurgických procesů. Jelikož činnost stěžovatele, pro kterou nárokoval osvobození elektřiny od daně, není metalurgickým procesem ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR (viz výše), jsou jakékoli argumenty stěžovatele stran obsahu tohoto stanoviska bezpředmětné. Z uvedeného stanoviska přitom nevyplývá, že by každé tažení drátu za studena muselo být nutné považováno za metalurgický proces. Nejvyšší správní soud částečně chápe rozhořčení stěžovatele, když jím vykonávané činnosti jsou jistě velmi energeticky náročné. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže odůvodnit přiznání osvobození od daně, neboť v jeho případě nejsou splněny zákonem stanovené podmínky, tj. použití energie pro metalurgické procesy ve smyslu § 8 odst. 2 písm. e) ZSVR.

[26] Nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom, že pro posouzení nároku na osvobození jím prováděných činností od daně z elektřiny je rozhodná nomenklatura PRODCOM. Jak správně uvedl krajský soud, ZSVR odkazuje výslovně pouze na klasifikaci NACE a tato je tedy pro zařazení posuzovaných činností závazná. Co se týče nomenklatury PRODCOM, tak tato se zabývá určením výsledných produktů, nikoli jednotlivých činností a je navázána spíše na celní kombinovanou nomenklaturu než na klasifikaci NACE, a proto její použití pro zařazení činností stěžovatele není na místě.

[27] Námitkou stěžovatele, že ocelový drát svinutý ve svitku je fakticky ocelovou tyčí, která je ve svitku přechovávána z důvodů jednodušší manipulovatelnosti, a že tedy nezpracovává hotový výrobek, nýbrž polotovar ve formě tyčí navinutých ve svitcích určený k výrobě tažením za studena, se Nejvyšší správní soud pro její nepřípustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] K argumentaci stěžovatele týkající se porušení zásady ochrany legitimního očekávání Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že stěžovatelem zmíněná praxe správce daně, který vycházel z toho, že stěžovatel je osobou využívající energii určenou k metalurgickým procesům, byla v rozporu s § 8 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 2 odst. 1 písm. f) ZSVR, a tudíž byla nezákonná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, v němž konstatoval, že „účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“ Tentýž závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud dále například v rozsudcích ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Afs 4/2019-54, ze dne 22. 9. 2021, č. j. 4 Afs 57/2021-43, či ze dne 22. 3. 2022, č. j. 4 Afs 340/2021-35. Stěžovateli proto v tomto směru legitimní očekávání nemohlo vzniknout, a jeho opakované odkazy na předchozí povolení odběru elektřiny osvobozené od daně a výsledky místních šetření jsou tak nepřipadné.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2026

L. S.

David Hipšr v. r.
předseda senátu